

Реферат на тему: "Курсова робота "Дмитро Павличко""

Дмитро Павличко

Курсова робота

"Дмитро Павличко"

ПЛАН

1. Дмитро Павличко – "син простого лісоруба, Гуцула із Карпатський гір".
2. Життєвий і творчий шлях.
3. Перша збірка віршів "Любов і ненависть".
4. Поезія "Спомин".
5. Збірка "Моя земля".
6. Морально-етична краса в поезії Д.Павличка "Таємниця твого обличчя".
7. "Якби я втратив очі, Україно..." – сонет.
8. "Граносла" – прощання з М.Рильським.
9. Хліборобська праця в сонетах Павличка.
10. Пісенна подія Павличка.
11. Близькі та далекі дороги поета.
12. "Дзвенить у зорях небо чисте" – романс.
13. Значення творчості поета. Василь Земляк про нього.

"Я син простого лісоруба,
Гуцула із Карпатський гір.
Мені всміхнулась доля люба
У сяєві Кремлівських зір", —

пише Д.Павличко у вірші, яким відкривається двотомник його вибраних творів. У цих рядках чується спокійний, упевнений голос людини, доля якої є долею його народу, поета, який своїм правдивим словом служить народу.

Дмитро Васильович Павличко народився 28 вересня 1929 року в селі Стопчатові тепер Яблунівського району Івано-Франківської області в родині селянина-бідняка. І гори вдалині, і річечка Лючка, що в'ється серед села – спокійна й сумирна влітку, а весняною повинню так розмивається, що всі місточки забирає; і матуся, добра, лагідна, і мудрий, статечний батько, і люди – трудівники невтомні – все, все яскравим видом стоїть у пам'яті та й ніколи не зітреться...

З дніпровської кручі поет вдивляється в голубі далечі Лівобережжя. Гентам, у дарницьких лісах, загубилися батькові сліди... Мобілізований до австро-угорської армії, 1916 року під Луцьком він здався в полон. Поневірявся в таборах, утік з неволі до Києва, у лавах червоних бойових дружин боровся з білогвардійцями та петлюрівцями.

Згодом десь роздобув конячину і верхи дістався додому, де його знову узято на фронт.

Засуджений австрійськими властями до розстрілу за більшовицьку агітацію серед вояків, чудом вирвався з Бригідницької в'язниці у Львові. Знов повернувся до Стовпчатова.

Згодом зазнав він утисків і польських жандармів-пілсудчиків. Паноту гонористу ненавидів. І дітям батько передав свою ненависть та відразу до будь-якого насильства й зла, а також почуття національної гідності, самоповаги й гордості за працьовитий, хоч і упосліджений люд. Як і всі трудящі земляки-галичани, радо вітав прихід радянських воїнів у золотому Вересні 1939 року. Односельці довірили йому бути першим головою стовпчатівськго колгоспу.

Син згадує, що батько за працею ніколи не мав спочинку, умів красно й переконливо говорити.

Недарма в одному з "Сонетів подільської осені" поет звертається до батька:

Усе життя я доростати буду
До мудрості твоєї й доброти,
До висоти твого важкого труду
Дай до пісень мені слова знайти,
Щоб не було в них плісняви, ні бруду,
Згоріти дай у полум'ї мети.

Змалку хлопець полюбив книжку, художнє слово. "Кобзар" Шевченка, "Тарас Бульба". Гоголя і твори Франка розчинили перед ним двері у світ поезії, людської добрості й гідності. Зі сцени сільського клубу пастушок декламував гнівні вірші Шевченка, і вразливому хлоп'яті здавалося, що від його "серця відривалося пломенями слово Кобзаря".

В середовищі працьовитого й чесного народу черпав мистецький хист і творче натхнення Д.Павличко: "Там узяв я пісню в серце із людських сердець". Та була ще наука у Василя Стефаника, Марка Черемшини, Леся, Мартовича, Ярослава Галана, була любов до народної пісні, до витворів самобутніх умільців – килимарів, різьбярів, гончарів, вишивальниць з Косова, Коломиї, Космача.

А ще ж ходили між людьми легенди про Олексу Довбуша – невмирущого витязя, проводиря опришків. Дух волелюбства витав над краєм.

Синові селянина, українцю, випало зазнати приниження й зневаги в польській школі, де він малим учився, звідки приносив синці від тих освічених катів", — шовіністично настроєної вчительки, уніатського духовенства.

У хаті рідко бачив хліб я,
А в школі били по ріках
За те, що зиркав я спідліб'я
На булку панського синка
Про вуз не мріяв я ніколи
Та на землі змінився час –
Але.
Війнув зі Сходу легіт волі,

Брати прийшли з-поза Збруча.

Загомонила Верховина,

Заграла, наче молодим,

Життя розвиднілось, як днина,

Пропало горе, наче дим.

Щі радістю згадує поет у вірші "Я син простого лісоруба".

1953 року Дмитро Павличко закінчив філологічний факультет Львівського університету, вступив до аспірантури, готувався до наукової роботи. Того ж року вийшла перша збірка віршів "Любов і ненависть", яка принесла поетові визнання в літературному світі і серед читачів. Важке життя батька, зарібки по лісах чужих підірвали здоров'я.

А мати горювала гірко

Від темноти до темноти

Щоб нас, малесеньких семітко,

Нагодувати й одягти.

Малим хлоп'ятком, щоб допомогти погодувати сім'ю, продає ялинки, щоб купити бараболі

Матері хворій своїй.

Але ялинки ніхто не купив,

"Що не приніс бараболі

Матері хворій своїй".

...Над придеснянськими луками сяйнула веселка. Поетові здалося, що семибарвна веселка простяглася на півсвіту - від рівнин чернігівських до прикарпатських педбредгірів. Так і вся Україна, навіки возз'єднана в колі народів-братів, квітує під веселковою зорею.

Канікули в безвість, лиховісні часи, коли вузький Збруч, "обмотаний колючим дротом", краяв рідну землю. Зостався лише "спомин гострий, наче скло", та ще сичать вигнані за кордон кати, яким і досі мариться, "межа проклята". Ось вона, українська земля, простяглася в голубій імлі ген за виднокіл, безмежна, плодоносна, щаслива. І хіба можна тут не згадати Павличкових рядків, які звучать так задушевно й монументально:

Хиляться Карпати до Дніпра,

Відбива Славута їхню вроду.

Я не знаю більшого добра,

Як добро возз'єднання народу.

Щастя возз'єднання! Хто-хто, а трудящі західної гілки нашого роду прекрасно знають ціну оспіваному багатьма поетами золотому Вересню, який проніс добро і щастя на всю землю українську. Про цю історичну подію Д.Павличко пише вірші "Дві долі", "Моя зоря", "Мені минало десять літ".

Невеличка поезія "Спомин" з першої книжки Дмитра Павличка повертає нас до сумних часів, коли трудящі були доведені пілсудчиками до крайніх меж убогства,

хлопчик прибіг до школи босий, раптом випав сніг, малий повертається додому:

Дзвони дзвінок. Скінчилися уроки.

Вертався я додому босоніж

Здавалось, не хвилини – цілі роки

Я йшов, ступаючи з ножа на ніж.

Захоплює проникливе поетичне узагальнення в останній строфі.

Коли сьогодні шлях отой згадаю, Гуцульщину я бачу дорогу,

Що йде до Вересня крізь даль безкраю.

Заплакала і боса, по снігу.

Уже з перших кроків у літературі молодий поет рішучу визначив своє місце бути солдатом у "армії життя". Про це він з радістю повідомляє в своєму поетичному листі "Відповідь батькам" – творі, який завершував збірку "Любов і ненависть" і в якому мовби підсумовувався ідейно-художній зміст книжки. Пізніше Павличко розповів про обставини, які викликали написання вірша: закінчилася війна, але темними ночами ще лютували націоналісти – мордували невинних людей, активістів радянського життя. Вбивства Ярослава Галана "зморозило не одну галицьку душу". Поетів батько в листі остеріг сина бути обережнішим. "Та я не послухався, написав вірш "Відповідь батькам" і знаю, що на моєму місці батько вчинив би так само", — розповідає поет у згаданому нарисі "Тріумфальна арка Вересня".

В основі поетичного послання Павличка лежить прийом контрастного зіставлення, антитези: щира, зворушлива любов до стареньких.

Я вас люблю великою любов'ю,

Бо добре знаю вашу міць і твердь,

Бо знаю, що за правду ви готові

Самі піти на муки й на смерть.

І біль у душі сина, завданий батьківською пересторогою, проханням бути обачнішим, обережнішим – не хулити "Святого", не чіпати, "гадину з тризуби ротом", — бандитів-лісовиків, і якщо не зовсім "покинуть віршувать, то складати "пісні – "та не з заліза, а з легкої вати".

Поте утверджує свою позиції громадянина, борця за ідеали Жовтня, за правду на землі. Він твердо вирішив поставити слово "на чати", недвозначно виклавши своє поетичне кредо.

Співати треба, звісно, і прозорі,

Про те, як шепче в лузі очерет,

Але людське забувши щастя й горе,

Який до чорта буду я поет.

Уже в перших творах Павличка чітко визначилися найприкметніші ознаки його поетичного голосу – чесність, відвертість, прямота, почуття відповідальності перед народом і перед історією. Свої вірші поет будує на гострих зіткненнях таких понять, як любов і ненависть, правда і брехня, велич і дріб'язковість, добropорядність, нікчемність.

Дмитро Павличко зростав під благотворним впливом літератури високої громадянської напруги. Водночас він настроював власний голос, вирізняв власний голос, вирівнював власний поетичний стиль.

Появляється його збірка "Моя земля".

Тема дружби народів зокрема України і Росії розкрита у вірші "Що зв'язане віками".

З патріотичною гордістю говорить поет про високий рівень культури, освіти нашої Батьківщини в стародавні часи, коли, наприклад, за неграмотних французьких "королів" підписувалась Анна Ярославна". Символом науки і Культури виступають "друкарні першої таблиці та верстати" Івана Федорова, який заклав основи друкування в Росії та на Україні.

Важливу роль в утвердженні ідей єдності братніх народів відіграють і інші яскраві сторичні деталі. Це і "єдиний стрій" повсталих військ Богдана Хмельницького х донцями й дончаками", і написаний Брюсловим портрет Жуковського - ціна викупу Тараса Шевченка з кріпацтва, й Кобзарів "Заповіт", під яким клялись народи "новій сім'ї на вірність". Такі самі точні й повнозначні деталі знаходить Павличко, щоб розкрити єдність народів у наш час.

Воєнне лихоліття відтворюється різними, трагічними штрихами з Бабиного Яру шрами окопів. І сильним, поетичним образом, близьким до наодної пісні "Ще з України ждуть російські матері своїх синів, що стали Яворами". Гаряча любов до братнього російського народу звучить у рядках:

Ще слово йде моє звеличують Москву
За правду світову й свободуносну вроду,
За все, що маю я, за все, чи я живу,
За волю українського народу.

Сила дружніх почуттів, усеосяжність братніх зв'язків між народами передаються повторенням прийменника на початку рядків та нагнітанням однорідних членів: за правду, за волю, за вроду, за все чим я живу...

Цій любові протистоїть пекуча ненависть до ворогів радянського народу буржуазії, націоналістів. Тут голос поета набирає гнівного сатиричного звучання.

Д.Павличко зневажливо називав їх "зпризубниками", таврує печу кую ненавистю як фашистських найманців, кривавих привидів, що прислужують заокеанському "захланному суперменту".

Подавши широку картину історичного минулого, на фоні якого гартувалася дружба народів, поет утверджує її нерушимість, її вічність.

Хто міну припає під наш крутий поріг.
На себе зрушить сам, як скелю, смертний камінь.
Ще не вродився той, що все порвати б зміг
Що зв'язане народами й віками.

Поезія своєю суттю покликана говорити про найінтимніше, найзаповітніше в людині: про любов до Вітчизни, до матері, про чисте й велике кохання, дружбу, почуття прекрасного в людині, природі, мистецтві. У ліриці Д.Павличка природно й

невимушено переплітаються громадянські мотиви з найніжнішими інтимними, філософське осмислення важливих суспільних подій - з м'якими, задушевними картинами внутрішнього світу людини. В усіх своїх творах він залишається нашим сучасником, поетом соціалістичного суспільства, палкий у пристрасті, ніжним у почуттях, причому ніколи вузько особисто, навіть найсокровенніше, не заступає загальнолюдського, громадянського.

Однією з так званих вічних тем літератури є тема кохання. Д.Павличко, продовжуючи традиції О.Пушкіна, І.Франка, Лесі Українки, О.Блока, створює чудесну поетичну, збірку "Таємниця твого обличчя", в якій захоплено, але й цнотливо пише про кохання наших сучасників. Перед читачем постає багатий, складний світ почуття, де воедино зливаються юнацька любов, життя природи, моральна чистота радянських людей, зримі прикмети сучасності.

Одним із найпопулярніших творів Д.Павличка цього циклу є поезія "Коли ми йшли удвох з тобою..", де показано, як глибоке, щире почуття кохання розбивається об душевну глухоту, черствість дівчини.

Ліричний герой, юнак, йде з коханою полем, і він, селянський син, що знає й тяжку працю в полі, й голод милується достиглим хлібом. Душа його сповнена щастям, він милується й дівчиною, яку "любив безмірно", і радіє дорідному врожаєві: свіже, точне порівняння передає шанобливе, згідно народної моралі, ставлення героя до хліба. Він гладив золоте колосся, як гладить милому волосся щаслива ніжна наречена. А на противагу йому бездушна дівчина грубо топтала колоски пшениці. Біль і обурення героя посилюються персоніфікацією-колосочки кричали, немов живі істоти, наче діти. Так морально бідна дівчина не чула цього крику. Герой же пригадує - тут знову автобіографічні моменти - і голодне минуле, коли він нищечком збирав на чужому полі колоски, і прищеплене з дитинства шанобливе ставлення до людської праці, до його втілення - хліба, який мати з "долівки вчила піднімати, як батька в руку, цілувати".

Народна етика, народна мораль перемагають. Юнак відчув справжню сутність, порожнечу душі коханої дівчини, яка, так йому здалося, стоптала не золоте колосся, а його любов.

Тут також основі в твору - контраст, різні життєві позиції, погляди на людську працю, природу, зрештою на важливі морально-етичні цінності.

В ряді інших творів Д.Павличко висловлює народні погляди на такі неперехідні цінності, як рідна мова, природа, вірність рідній землі, та рідному дому. Пристрасна любов до рідної мови проймає сонет "Якби я втратив очі, Україно..." Відчувається, що він написаний саме поетом, який живе в стихії слова, рідної мови.

Народна мудрість говорить: найдорожче в людини - око. І ото Павличко знаходить оригінальний і сміливий хід, щоб показати свою любов до мови до рідного слова. "Якби я втратив очі, Україно, то міг би жити, не бачити ланів, дерев, озер, Дніпра, хоч вони такі прекрасні. І світ знову заяснів би від саява або "лунала мова солов'їна", а в ній є все, вона все може передати відтворити. Коли б же втратив слух, не чув би пісні, мови співу солов'я - тоді й жити не зміг би:

А глухоти не зможу перенести,
Бо не вкладе ніхто в печальні жести
Шум Черемошу, співи солов'я
Дивитися на радощі обнови,
Та материнської не чути мови –
Ото була загибель – смерть моя.
вважає поет.

Звичайно, тут є поетичне перебільшення. Але думка про неоціненну вартість слова, рідної мови розкрито у вірші переконливо, сильно, образно.

...Був сонячний липень 19634 року. Україна прощалася з Рильським. Йому на вічну пам'ять присвятив Павличко цикл сонетів "Гранослов", задум яких виник, очевидно, в сумну годину прощання:

Стояв і плакав я коло труни
Максима Рильського в печалі темній
І сам себе у марноті нікчемній
Побачив із його височини.

Образ співця "троянд і винограду" овіяний у Павличка, почуванням люблячого сина і учня, який складає шану своєму літературному наставнику, захоплюється величчю його постаті:

Він України мав чарівну вроду,
Носив її наймення гордолиць,
Він виріс від суниць аж до зірниць,
Великий гран ослав свого народу.

В душі поета виростає несхитне бажання продовжувати діло вчителя – "так, як він, свою верстати путь".

Тема хліборобської праці, образ хліба як символу достатку й добробуту ніколи не сходить з орбіти художніх пошуків митця. Прочитаймо рядки з двох сонетів, які мають однакову назву – "Хліб":

Нема такого хліба на землі,
Як той, що моя мати випікала
На листі горіховому в печі,
Глибокій, мов тунель коло Яремче.
("білі сонети").

Цей хліб, що світить на моїм столі,
Поборює мою печаль і втому
Я сонце двигіт відчуваю в ньому,
Неначе пульс на власному чолі.
(Сонета подільської осені).

Хліб – запорука безсмертя, окраса вільної праці, трудівників. Ось один із них: "Вдень і, вночі, на сонці і в тумані блискочуть й мулять його плуги". Так починається сонет "Тракторист", герой якого невтомний у праці і водночас романтик (у сні мчить в

ракетоплані). Щаслива усмішка прояснює його яйце, бо сон минулий, а дійсність багатша і щедріша від будь-якої фантазії ("в зерні пшениці більше дива, аніж в зорі, що з'ятрює блакить").

Линуть у залі, линуть над світом чудові пісні поезії Павличка, мед олійні крила яким дав талановитий композитор Олександр Білаш. Творче приятелювання митців, сина Прикарпаття з сином полтавського краю почалося ще в 50-х роках. Ясність думки, висока образність Павличкових творів і задушевні мелодії Білаша припали до вподоби людям.

Особливо полюбилася народу пісня роздум "Два кольори". Тим, що йдеться про вишивання, про рідну матір, людську долю з її Шляхами – дорогами вона перегукується із Славнозвісною "Піснею про рушник". А Малишка. Але тут не наслідування – просто два визначні поети вдалися до одного народного джерела і кожий по-своєму оспівував і рідну серцеву матері і любимо народом вишивання. Як і в багатьох інших творах. Д.Павличка в основі пісні – контраст між червоним і чорним, між добром і злом, між радістю і горем, які символізують ці кольори.

Вишита червоними й чорними нитками, подарована матір'ю юнакові, який іде "у світ незаними шляхами", сорочка, як Малишків рушник, уособлює все життя, дороги, долю. В ній і горе, і радість і любов, і журба. Зворушливими й мужніми словами говориться в пісні про вірність рідному дому:

Мене водило в безвісті життя,
Та я вертався на свої пороги.
Переплелись, як мамине шиття,
Мої сумні і радісні дороги.

І, побувавши в світах пізнавши й переживши багато ("Мені війнула в очі сивина.."), людина вертається додому.

Видно, що не про своє добро вона клопоталася, жила, для людей, для народу. Тому й не везе додому "нічого – "лиш горточок простого полотна". Та цей горточок дорожчий над усе, бо вишитий він рідними маминими руками, і вишите на ньому все життя, в червоних та чорних нитках переплились сумні і радісні дороги... Так усього в п'яти строфах, у двадцяти, насичених думкою, образами словами, поет зумів сказати так багато про людську долю, про зміст життя, про радість і журбу, печаль і кохання.

Мені війнула в очі сивина,
Та я нічого не везу додому,
Лиш горточок старого полотна
І вишите моє життя на ньому.
Два кольори мої, два кольори,
Оба на полотні. В душі моїй оба,
Два кольори мої, два кольори:
Червоне – то любов, а чорне – то журба.

Пісні Д.Павличка, як і вся його поезія, статті, вся творчість – явище самотнє, помітне в сучасному літературному процесі. Визначний поет, пристрасний трибун,

ніжний лірик і гнівний звинувачу усього негативного, непримиренний. До будь-якої фальші – таким є Дмитро Павличко. Для нього найсприйнятна ляклива серединність – він або любить усім серцем, або пекуче ненавидить. Любов і ненависть, сонце і гроза, пелюстки і леза, червоне і чорне – ось показові образи з доробку поета.

...Стеляться поету дороги — близькі та далекі. І манить його в заобрійні далечі не тільки бажання нове побачити, свіжих вражень набратися, — ні, Дмитро Павичко прагне відчутно, глибоко, зримо довідатися про минуле й сучасне інших народів, пізнати їх життєвий, історичний, естетичний досвід, поширити свої духовні горизонти й заодно творчі контакти з письменниками, й заодно творчі контакти з письменниками, діячами культури налагодити.

В Москві, Узбекистані, Литві – повсюди на радянській землі поет з України друг і брат. У Австрії, на Кубі, в Фінляндії. Сполучених Штатах Америки він – посланець країни соціалізму, член делегації Української РСР на сесії Генеральної Асамблеї ООН, учасник Всесвітніх фестивалів молоді у студентів у Відні, Хельсінкі, Шевченківський свят у Канаді...

Поетові дороги покликали до життя книжки "На чатах", "Жест Нерона", "Пальма віть" цикли поезій "Салям алейкум", "Литовський ліс", "Вірші з Афганістану" і інші.

Поїзди збагачують новими темами, мотивами, образами. Незрівнянною східною мудрість. Виповнені вірші "Білі-ханім", "Саїда".

Читаєш їх – і тебе проймає світла радість від творчого успіху поета, який проник у душу братнього узбецького народу, пізнав його легенди, самобутню культуру. Цей урок Павличка, як і його попередників Тичини, Рильського, Бажана, Малишка, предметний і показовий. Він служить прикладом того, як процес взаємо обміну і зближення духовних цінностей народів обопільно оновлює і збагачує їхню культуру.

"Вірші з Афганістану" – правдива розповідь про те, як народ "путь рве" – бореться імперіалістичними найманцями та внутрішньою контрреволюцією, виборюючи право будувати свою долю.

Зростання таланту Павличка, майстра сюжетної епічної розповіді, особливо помітне в його поемах "Земля", "Вогнище". В поемі "Вогнище" розповідь ускладнена своєрідністю композиції, символічними образами. Прийом сну, відомий в українській літературі ще від Шевченка, дає змогу поетові розширити сюжетні лінії в часі і просторі. Ліричний герой зустрічає рідного брата, розстріляного фашистами в 1944 році. Розповідь ведеться від імені брата Петра. Свідок подій минулого сягає зором значно ширше. В одразі Петра – "невірність у статурі молодій", непохитна воля до боротьби, ненависть до ворогів, зрадників, темних сил фашизму й реакції. Вогонь серця спалює колючий дріт, очищає від усього мерзенного й порочного, активізує роль мистецтва.

"Я вогнищем себе відчув на полі,

Що спалює людські страждання й болі".

Класична довершеність слова, внутрішня боротьба образів символів, глибоке проникнення в духовний світ людини – такі риси поетичної тканини вірша, який став

блискучим романсом:

Дзвенить у зорях небо чисте,
Палає синім льодом шлях.
Неначе дерево безлисте,
Стоїть моя душа в полях.
Як надійшла щаслива доля,
Збудила весняну снагу,
Моя душа, немов тополя,
Зазеленіла на снігу.

В основі поезії – пісні "Я стужився, мила, за тобою" – улюблений образ явора та його милої яворини, їхнє безнадійне кохання. Явір оспіваний в народних піснях, стає символом болю, туги, неподоланого любовного почуття:

Я стужився, мила, за тобою,
З туги обернувся мимохідь
В явора, що, палений журбою,
Сам – одним між буками стоїть
Сніг летить колючий, ніби трина,
Йде зима й бескидами гуде,
Яворові сниться яворина
Та її кохання молоде.
Він не знає, що надійдуть люди,
Зміряють його на поруби,
Розітнуть йому печальні груди,
Скрипку зроблять із його журби.

Талант Павличка знайшов потужне творче виявлення, крім поезії, також у літературно-художній критиці, публіцистиці, кінодраматургії.

Василь Земляк у статті "Павличко сьогодні" писав: "Про поета ще можна судити не лише по тому, якою мірою причетний, він до своєї доби, до свого середовища, а й по тому, які у ньому стосунки з іншими епохами світу, що обрав він із світовою загалу для себе, яких вершин здатний торкнутися своєю душею, своїм словом.

Я пригадую, як свого часу гаряче взявся Павличко за Хосе Марті, з якими труднощами він подолав мовну відстань до великого поета. Щоб бодай трохи відчувти Марті в оригіналі, збагнути його самотність й індивідуальність. Павличко "впрягся" у вивчення іспанської х упертістю, що викликала у всіх нас захоплення".

Року 1977-го найголовніші поетичні твори великого кубинського письменника – революціонера Хосе Марті в перекладах Павличка та з його змістовною передмовою вийшли окремим виданням.

Вірую в єдину спільну силу людського роду на земному падолі;
Яка повинна творити добро,
Так висловив своє Кредо революційний болгарський поет Христо Ботев.
Сьогодні Дмитро Павличко в числі тих поетів, хто високо тримає прапор радянської

поезії – партійної, правдивої, щирої та ніжної.

Завдяки його творчим зусиллям, до українського читача прийшли поети багатьох народів. Країни Рад. У всього світу. Художні переклади Павличка збагачують українську культуру, літературну мову, розвивають поетичне мистецтво. Вони стоять поруч із перекладацькими досягненнями Максима Рильського, Миколи Бажана.

Знайомити читачів з кращими творами прогресивних письменників зарубіжних країн у перекладах українською мовою, розвивати й стверджувати літературними засобами інтернаціональну свідомість, виховувати почуття братерського єднання – саме цим важливим проблемам багато сил і енергії віддає Павличко й сьогодні.

Поет натхненно працює. По-франківському гартує мудре слово.

ЛІТЕРАТУРА

Новиченко Л. Творчий світ письменника – К. Рад. Школа. 1982. с. 246.

Малишко А. Грані таланту. У кн.: Павличко Хліб і стяг К. 1968, с. 3.

Земляк В. Павличко сьогодні – Літ. Україна, 1977 р. 22 лютого.

Олександр Непорожній – височінь поетового слова. Видавництво "Радянський письменник", 1986 р.

Ільницький М.М. Поезія любові і ненависті. В. кн.: Ільницький М. На вістрі серця і пера. К. Дніпро. 1980 р. ст. 33-91.